

IN MEMORIAM VALERIU LUCIAN BOLOGA

Met nationaliteitsgrenzen of ijzeren gordijn heeft de wetenschap niets te maken. Als lid van de « Arbeitsgemeinschaft Etnomedizin, Hamburg », leerde ik Bologa kennen. Hij was een vriendelijk man, steeds tot helpen bereid. De droefheid was groot bij het vernemen dat deze geleerde op 30 oktober 1971 te Cluj overleden was. V. L. Bologa, dr. med. was professor emeritus in de geschiedenis van de geneeskunde aan de universiteit van Cluj, Roemenië. Tot aan zijn dood was hij voorzitter van het « Gesellschaft für Geschichte der Medizin in Rumänien ». Hij was ver buiten zijn landsgrenzen gekend als een autoriteit in de geschiedenis van de geneeskunde; hij was medelid van meer dan drieëntwintig buitenlandse geleerde genootschappen en instituten voor medische geschiedenis. Eén jaar voor zijn dood was hij vice-president van het XXII internationaal kongres voor geschiedenis van geneeskunde te Boekarest. Voor zijn verdienste als leraar en vorser, werd hij menigmaal onderscheiden, en in 1971 werd hem de prijs Montignoni van de Academie de Médecine te Parijs toegekend.

Valeriu L. Bologa was op 26 november 1892 in Brasov (Kronstadt) geboren; na studies in zijn vaderstad, studeerde hij in de natuurwetenschappen en de geneeskunde te Jena en te Innsbruck om zijn medische akte te behalen aan de fakulteit van de universiteit van Cluj. In 1921 werd hij assistent van Julius Guiart, bij de leerstoel geschiedenis van de geneeskunde in Roemenië. Wanneer zijn leermeester tot het emeritaat werd toegelaten volgde Bologa hem op. Als medisch historicus heeft hij zich buitengewoon voor zijn vaderland verdienstelijk gemaakt. Ontelbaar zijn de publikaties van zijn hand en in menigvuldige kongressen was hij een graag gehoorde spreker. Ook de volksgeneeskunde behoorde tot zijn geschiedkundige discipline, en hij wist daaruit de nodige konklusies op medisch historisch gebied te trekken.

In « Contributii la istoria medicinii din Ardeal » Cluj 1927, onderzocht hij de rol van de plattelandsarts in de ontwikkeling van de geneeskunde in Roemenië. Drie jaar later verscheen zijn merkwaardig boek over de aanvang van de wetenschappelijke geneeskunde in Roemenië. Voor zijn bijdragen over de geneeskundige evolutie in zijn vaderland, verwierf hij in 1957 de staatsprijs. In 1970, het jaar vóór zijn dood, verscheen zijn laatste boek, « Istoria medicinii universale », een bewijs van de op zijn leeftijd steeds aanwezige werkklust.

Zijn belangstelling voor de volksgeneeskunde en zijn eruditie op het vlak van de geschiedenis van de geneeskunde in het algemeen waren aanleiding van zijn benoeming tot lid van de Commissie voor Etnomedische vorsing van de « Société Internationale d'Histoire de la Médecine » te Parijs. Nog in zijn emeritaat was hij een bezieler voor de jongeren en hun initiatieven trad hij gaarne bij; zo was hij de eerste om mede te werken bij de oprichting te Hamburg van de Arbeitsgemeinschaft Etnomedizin. In Band I-1971 van het orgaan van deze gemeenschap vindt men zijn laatste bijdragen welke handelen eenerzijds over « Volksmedizin und Schulmedizin » en over « Die Verflechtung der Europäischen Medizin mit der Volksmedizin unter besonderer Berücksichtigung der Volksmedizin in Rumänien ».

Scientiarum Historia brengt als wetenschappelijk tijdschrift graag een postume hulde aan V. L. Bologa.

A. G. Homblé.